

LBRIS

We know
books

TRANK SCHWIEGER
și Ramona Wultschner

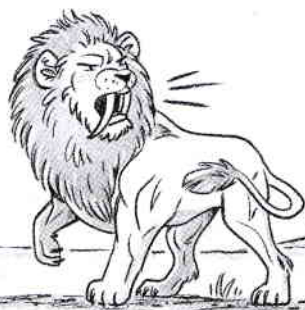
Eu, HERCULE,
și mărețele mele
FAPTE DE VITEJIE

LIVE DIN
GRECIA ANTICĂ

Traducere:
Ioan Lăzărescu

NICULESCU kids

1. Aglaia	-----	P. 11
2. Hercule	-----	P. 23
3. Iolau	-----	P. 37
4. Leandra	-----	P. 51
5. Pholos	-----	P. 67
6. Phyleus	-----	P. 81
7. Galateea	-----	P. 95
8. Minos	-----	P. 111
9. Davos	-----	P. 125
10. Hipolita	-----	P. 141
11. Gerione	-----	P. 155
12. Arethusa	-----	P. 167
13. Charon	-----	P. 179
14. Iris	-----	P. 191
15. Alcesta	-----	P. 205
16. Sinope	-----	P. 217
BESTIAR	-----	P. 231

AGLAIA

We know
books

Pentru iubitul meu,
Hercule,
fac - **ORICE**!

Iubesc
COPILII!

... și fluturii!

Răbdarea mea
nu are **LIMITE**!

Spun
întotdeauna
ceea ce
gândesc!

Nedreptatea
mă scoate
DIN SĂRITE!!

Dădaca

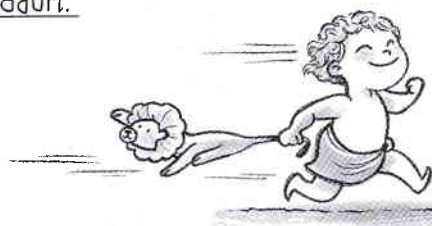
ACEASTA SUNT EU

AGLAIA
dădaca

LOCUL MEU PREFERAT ESTE

GRĂDINA din spatele casei. Acolo îmi place să stau pe o bancă, să urmăresc fluturii, care le dau târcoale florilor - și pe micul Hercule, care o zbughește cu leul lui din plus printre răsaduri.

CEL MAI MULT ÎMI PLACE

să mă joc cu micutul HERCULE și cu prietenii lui. Iese mereu un mare tîmbălău, cred că poți să-ti închipui. Mai ales atunci când Hercule începe să smulgă copacii din rădăcini ori să arunce cu bolovani.

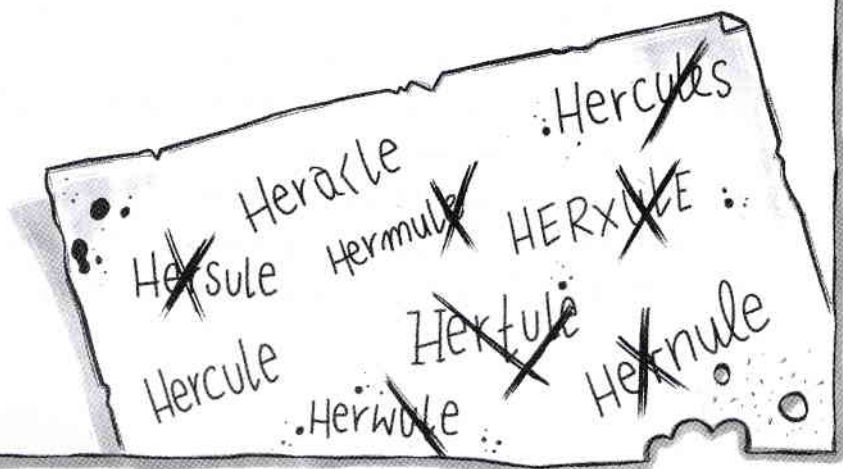
NU ÎMI PLACE ABSOLUT DELOC

ca s-o spun pe cea dreaptă: de **HERA**, mama tuturor zeilor, și nici de **ZEUS**, tatăl tuturor zeilor. Aceste două zeități pot fi **uneori** lipsite de scrupule, comportându-se chiar **josnic** față de noi, oamenii. Despre toate acestea am să-ți povestesc numai decît.

ȘTIAI CĂ...

Lui Hercule grecii îi spuneau **HERACLE**? Noi însă o să-l numim aici așa cum i-au zis romanii, **HERCULE**, pentru că sub acest nume a devenit **celebru** în întreaga lume. Tu poți decide **singur** dacă îi vei spune într-un fel sau altul.

Povestea mea

Cu siguranță că ai auzit până acum de Zeus, nu-i așa? De puternicul rege al zeilor, șeful peste Olimp, stăpânul cerului și al pământului, care își poate trimite fulgerele în întreaga lume, așa încât să zuiere și să bubuie. Bineînțeles că ai auzit de el. Și poate că gândești următoarele: oh, da, acest Zeus este un tip mișto, un adevărat superzeu, care ține totul în șapte frâie și pe care nu-l poți ocoli și peste care nu poți trece. Mă rog, ce-aș putea spune despre toate acestea? Din păcate, te înșeli amarnic.

Firește că Zeus se pricepe la cârmuit, aici nu încapе nicio îndoială. Se pricepe să dea porunci, să-i joace cum vrea el atât pe zei cât și pe oameni, la asta este un adevărat as. Iar dacă îi vine cuiva vreă idee năstrușnică, atunci își ia mănunchiul de fulgere și slobozește câte un trăsnet de foc, pârjolindu-l zdravăn la fund pe acel rebel. Însă aceasta este doar una dintre laturile tatălui zeilor, pe care noi toți l-am venerat atât de mult.

Pe de altă parte, el nu prea ia în serios problema fidelității față de soața sa iubită, Hera. Tot mereu pânđește nimfe, zeițe sau femei tinere din lumea oamenilor, pentru a le cunoaște mai bine, așa cum îi place lui să zică. Și, după ce le-a cunoscut mai bine, nouă luni mai târziu se nasc niște bebeluși drăgălași, care de cele mai multe ori nici nu apucă să-l vadă la față pe flūșturaticul lor tată, pentru că acesta a lăsat-o baltă pe tânăra mămică, năpustindu-se într-o nouă aventură. Iar pentru acest zeu fluieră-vânt se înălțaseră pe vremuri pretutindeni la noi, în Grecia, temple semețe, unde oamenii îi aduceau jertfe și îi închinău rugi. Incredibil, nu-i așa?

Și de ce, mă rog, îți povestesc eu ție toate astea? Pentru că dragul nostru zeu-tată i-a adus familiei mele mari neplăceri și le-a distrus viața stăpânei mele și stăpânului meu.

Da, eu am fost o sclavă. Pe stăpâna mea o chema Alcmena. Numele stăpânului meu este ceva mai complicat. Îl chema Amfitrion. Poți să-i zici Amfi, dacă-ți vine mai ușor. Bineînțeles că eu, o sclavă, nu aveam voie pe atunci să-i zic așa.

Am să-ți povestesc acum ce i-a făcut Zeus familiei mele.

La vremea aceea locuiam în orașul Teba. Alcmena și Amfitrion își doreau tare mult un copil. Erau proaspăt căsătoriți și îndrăgostiți peste măsură. Își găsiseră chiar și o dădacă, și anume pe mine. Mă cumpăraseră la un târg de sclavi din Teba. Pe tăblița de la gâtul meu era scris că știu să mă port foarte bine cu copiii. Ceea ce era adevărat. Tot dădacă fusesem și la stăpâna mea de dinainte.

Însă nu se nimerea cu niciun chip ca stăpâna mea să rămână grea. Am însă o ușoară bănuială că bunul Zeus și-a băgat până și aici nasul lui zeiesc, dar nu pot fi sigură. În orice caz, o luase la ochi pe stăpâna mea, Alcmena, asta e cert, o ochise de ceva vreme de sus, de pe Olimp. Zeii au o cătare incredibil de lungă, asta s-o știi de la mine.

Dar trebuie să recunosc că Alcmena chiar era una de la care nu puteai să-ți iei ochii. Și era adesea singură, pentru că stăpânul meu, Amfitrion, era de multe ori plecat. Creon, regele Tebei, purta pe atunci mai tot timpul războaie, drept pentru care îi chema pe toți bărbații din orașul său la arme. Bineînțeles că stăpânul meu nu putea să stea deoparte și era nevoit s-o lase pe stăpâna mea luni la rând singurică acasă. Mă rog, chiar singură-singurică nu era. Noi, două sclave și un sclav, îi preluam din muncile casei. Dar asta nu făcea decât să-i accentueze plictiseala. Așadar ședea adesea pe o bancă din imensa ei grădină, ce se întindea în spatele casei, oftând

întruna de atâta singurătate și de plictiseală. Pesemne că Zeus i-a auzit de sus, din Olimp, suspinele și s-a gândit așa: „Hopa, femeia aia tânără și frumoasă are nevoie de niscaiva variație. Trebuie neapărat s-o cunosc. Și, în afară de asta, cam ar fi iarăși timpul să aduc pe lume un mare erou, dat fiind că nu am făcut de multă vreme așa ceva.”

Ca s-o spun pe cea dreaptă, nu știu la ce s-a gândit atunci Zeus. Oricum ar fi, într-o bună zi, și-a făcut apariția la poarta casei noastre. Dar nu cumva să crezi că așa, nitam-nisam, a bătut în ușă și a grăit: „Bună ziua, Aglaia, mai mult ca sigur că mă recunoști, sunt eu, Zeus, tatăl tuturor zeilor, și am venit în vizită la stăpâna ta, Alcmena.” În acest caz aș fi leșinat de frică. Aiurea, pentru a se da la stăpâna mea, care nu bănuia absolut nimic, a născocit un șiretlic de-a dreptul perfid. Când este vorba să cunoască o femeie tânără și drăguță, imaginația tatălui tuturor zeilor este de-a dreptul fără margini.

Ce a făcut? S-a folosit de trucul cel mai viclean pe care ți-l poți închipui. Și anume s-a transformat în Amfitrion (zeii se pot transforma în orice vor ei, dar asta o știi cu siguranță) și, pur și simplu, a pășit agale în casă.

Când a salutat-o pe stăpâna mea, ea i-a sărit imediat de gât, de nu-i mai venea să-i dea drumul de bucurie.

— Ce repede te-ai întors, dragul meu Amfi! a strigat ea cu lacrimi de bucurie în ochi. Mi-a fost atât de teamă pentru tine. S-a terminat deja războiul?

— Aproape, a răspuns Amfitrion zâmbind și a mângâiat-o pe soața sa pe obraz.

Că nu Amfitrion, ci Zeus în persoană era acela care stătea în grădina casei noastre, sorbind-o din ochi pe Alcmena, asta nu aveam cum să bănuim nici ea, nici eu.

În acele clipe eu tocmai pliveam buruienile din răsadul de legume, aruncând ocheade către cei doi îndrăgostiți.

— Aglaia, mi-a strigat Alcmena. Uplete cada de baie pentru soțul meu. Și spune-le celor de la bucătărie că astăzi vrem să ne ospătam regește.

Am făcut ce mi-a poruncit stăpâna mea. Ea nu avea nici cea mai mică bănuială cine s-a aciuat în patul ei după acel ospăț vesel. Mult mai târziu am aflat că Zeus îi ordonase lui Helios, zeul soarelui, nu care cumva să treacă pe orbita cerească în carul său de foc vreme de trei zile la rând. Astfel zeul-tată a putut petrece o noapte foarte lungă împreună cu Alcmena. Noi, sclavii, și restul oamenilor bine-înțels că nu am observat nimic. Noi am dormit și am dormit și iarăși am dormit și ne-am deșteptat abia după ce pretinsul nostru stăpân își luase demult tălpășița din casa noastră — pasămite din cauza trebușoarelor urgente pe care le avea de rezolvat în oraș.

Îți poți imagina cât de mare ne-a fost la toți stupoarea, când adevăratul Amfitrion s-a întors câteva ceasuri mai târziu îmbrăcat până-n dinți în armura sa de luptă, neștiind însă că fusese deja acasă cu doar puțin timp în urmă. Alcmena și el au înțeles numaidecât că fuseseră trași pe sfoară și că nu putea fi Amfitrion cel care petrecuse noaptea aceea exagerat de lungă cu Alcmena.

— Îmi vine să intru în pământ de rușine, se tânguia Alcmena. Mi-am înșelat bărbatul!

Lacrimi fierbinți îi curgeau șiroaie peste obraji. Eu îi făceam vânt cu un evantai, ca să nu cadă într-un leșin.

— Dar nu este vina ta, a căutat Amfitrion s-o consoleze.

Ședea lângă ea pe banca din grădină cu brațul petrecut pe după mijlocul ei.

— Cel care te-a vizitat trebuie să fi fost un zeu, altminteri nu-mi pot explica ceea ce s-a întâmplat. În fața zeilor, noi, oamenii, nu

avem nicio putere. Cel mai bine ar fi să nu povestim nimănui și să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

— Și dacă sunt acum însărcinată? a întrebat Alcmena printre suspine.

— Atunci vom crește copilul, iubindu-l, oricare ar fi tatăl său adevărat, a asigurat-o Amfitrion. Locuitorii Tebei nu vor putea avea nici urmă de bănuială. Vor crede că eu sunt tatăl.

Da, exact așa au și crezut tebanii, cel puțin la început. Bineînțeles că Alcmena a rămas grea în noaptea aceea, cred că ți-ai dat seama. Nouă luni mai târziu a venit pe lume un bebeluș drăgălaș și zglobiu. Era un băiețel și i-au pus numele Hercule. La început, Hercule a fost un bebeluș normal pe care noi toți l-am îndrăgit numai decît. Dar, la scurt timp după aceea, a început a face niște chestii pe care alți bebeluși nu le făceau. Când i se făcea foame sau sete, zbiera atît de tare, încît trebuia să ne astupăm urechile cu ceară, cînd pășeam în odaia lui. Huruitoarea dăruită de Amfitrion, cînd a împlinit vârsta de trei luni, a aruncat-o și a izbit-o în perete cu atîta vehemență, încît s-a făcut așchii și surcele, căzînd pe pardoseală. Gratiile pătuțului său de copil le-a îndoit, de parcă ar fi fost fire de paie. Micuțul Hercule a fost într-adevăr un copil deosebit, asta a trebuit să recunoaștem cu toții foarte curînd.

— Micuțul are puteri zeiești, și-a dat cu părerea Amfitrion, cînd stătea odată împreună cu Alcmena lângă pătuțul lui Hercule.

Eu ședeam alături în fotoliul din rafie și împleteam un costumaș nou pentru micuțul nostru năzdrăvan musculos.

— Este imposibil ca eu să fiu tatăl lui.

— Dar tu ești tatăl lui, a precizat Alcmena. În orice caz, tatăl lui pămîntesc. Cine va fi fiind tatăl lui zeiesc, asta poate că nu vom ști niciodată.

— Eu pun pariu pe Zeus, m-am amestecat eu în vorbă, ridicându-mi privirea de la andrelele mele. Ăla-i renumit pentru...

— Sst, a făcut Alcmena. Niciun cuvânt rău despre regele zeilor. El veghează asupra noastră, a tuturor.

— Da, îndeosebi asupra femeilor tinere și frumoase, am mormăit eu.

— Orice s-ar zice, a conchis Amfitrion, noi suntem părinții acestui copil-minune. Să aibă parte de o viață lungă și fericită. Și fie ca tatăl său ceresc, oricine ar fi acela, să vegheze asupra lui și să-l ocrotească.

— Ăla veghează mai degrabă asupra femeilor tinere, care...

— Mai taci din gură, Aglaia! m-a muștruluit Alcmena. Nu vrem să atragem asupra noastră mânia tatălui tuturor zeilor.

La vremea aceea bineînțeles că nu puteam ști că avusesem dreptate și că Zeus era tatăl acestui prunc. Abia mult mai târziu, când Hercule devenise un bărbat în toată firea, mi-a destăinuit acest lucru. El a aflat toată povestea de la însuși Zeus, care l-a vizitat într-o bună zi și care i-a povestit totul de-a fir a păr, și anume cum a înșelat-o pe Alcmena.

Nici vorbă de mânia tatălui tuturor zeilor! Ăluia nu-i păsa câtuși de puțin de mine, o sărmană sclavă. Altcuiva i se aprinsese mânia împotriva noastră. Mă rog, nu a noastră, ci a bebelușului culcat în pătuțul acela cu gratiile îndoite și frânte.

Cu toate că bebelușul acela era, bineînțeles, complet nevinovat de toată tărașenia asta. Însă din păcate, mama tuturor zeilor nu putea niciodată să-și verse furia asupra soțului ei, întrucât acesta era mult prea puternic. El mânuiește bunăoară fulgerele acelea nimicitoare, de care se tem până și zeii. Nici vorbă. Hera își varsă mânia îndeobște asupra femeilor pe care le-a cunoscut Zeus îndeaproape. Dar și asta mi se pare a nu fi tocmai corect, știu asta foarte bine, întrucât